

Mieczysław Góra

Barkowice Mokre, gm. Sulejów, woj. piotrkowskie. Stanowisko 1

Informator Archeologiczny : badania 12, 155-156

1978

Artykuł został zdigitalizowany i opracowany do udostępnienia w internecie przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

ANDRZEJÓW, gm. Urszulin
woj. chełmskie
Grodzisko

PP Pracownie Konser-
wacji Zabytków
Pracownia Archeologicz-
no-Konserwatorska
Oddział w Lublinie

Badania prowadzili Jerzy Cichomski /autor spr-
wozdania/ oraz Andrzej Hunicz i Edmund Mitrus.
Finansował WKZ w Chełmie. Pierwszy sezon
badań. Grodzisko wczesnośredniowieczne /XIII w. /.

Celem badań było ustalenie funkcji oraz chronologii obiektu. Grodzisko, obecnie cmentarz, leży na łagodnej kulminacji wysoczyzny. Rzut jego jest zbliżony do koła o średnicy 70 m. Wykop I zlokalizowano na stoku grodziska w jego południowo-wschodniej części. Układ warstw wskazuje, że część środkowa grodziska, wznosząca się ponad otaczają-
cy teren na około 3 m, jest sztucznie podwyższona przez nasypanie
ziemi wybranej z fosy /głębokość fosy 3-3,5 m/. Obserwację tę potwier-
dza wykop II założony na linii pierwszego w dnie fosy oraz odwierty wyko-
nane na majdanie grodziska.

Wykop III zlokalizowano w centrum majdanu grodziska przy zachodniej
ścianie cerkwi. Dostarczył on dużej ilości materiału zabytkowego głów-
nie ceramiki, którą ogólnie można datować na XIII wiek.

BARKOWICE MOKRE, gm. Sulejów
woj. piotrkowskie
Stanowisko 1

Muzeum Archeologiczne
i Etnograficzne
w Łodzi

Badania prowadził mgr Mieczysław Góra. Finanso-
wał WKZ w Piotrkowie Trybunalskim. Stanowisko
wielokulturowe. Osada otwarta z okresu późno-
rzymskiego /III-IV w. / oraz osada obronna z okre-
su wczesnego średniowiecza /VI-IX w. /.

Badaniami objęto ostatni fragment nieprzebadanej części cypla,
gdzie przebiegał rów obronny nr 1. W jego wypełniku, w okolicy central-
nej partii osady, natrafiono na nikiłe ślady. Był to rodzaj przepustu ziem-
nego o dwumetrowej szerokości, który umożliwiał dotarcie na zamkniętą
zasiedloną część cypla. W rowie nr 1, tuż obok przepustu ziemnego zna-
lezione ułamki naczyń glinianych, duże ilości polepy z negatywami odbić
konstrukcji słupowych, liczne węgle drzewne, 3 żelazne groty strzał.
Wszystkie zabytki datowane są na okres od końca VI wieku do 1 połowy
IX wieku.

Na przedpolu osady, poza rowami obronnymi natrafiono na kolejne, szesnaste palenisko o wymiarach 2 x 3 m. Jama paleniskowa zawierała typowy materiał osadniczy: ułamki naczyń glinianych, kości zwierzęce, polepę oraz małe drobinę węgla drzewnych. Znaczna część materiału ceramicznego była ręcznie leplona i górą obtaczana. Niektóre fragmenty wylewów i brzuśców pokryte były ornamentem rytym w postaci linii falistych, kropek i kresek, materiał charakterystyczny dla starych faz wczesnego średniowiecza.

Materiały znajdują się w MAi E w Łodzi.

Badania zakończono.

BĘDKOWICE, gm. Sobótka
woj. wrocławskie

Wojewódzki Ośrodek
Archeologiczno-Konser-
watorski
we Wrocławiu

Badania prowadziła mgr Halina Śledzik-Kamińska.
Finansował WOAK we Wrocławiu. Trzeci sezon
badań /drugi w 1967 r. /. Grodzisko wczesno-
średniowieczne /VIII - XII w. /.

Grodzisko położone jest około 0,80 km na północny zachód od wsi, po zachodniej stronie drogi z Sobótki do Będkowiec, u wschodniego podnóża Masywu Ślęży, na wysokości 230 m. n. p. m.

Gród został założony na planie owalu, wydłużonego po linii północ-południe, o wymiarach 75 x 65 m. Wały zachowały się na odcinku zachodnim oraz południowym. Od strony wschodniej granice grodziska wyznacza stromy stok wzniesienia, na którym zbudowano gród. W części północnej wewnątrz grodziska jest wyższe, prawdopodobnie oddzielone od części niższej silnie zniwelowanym wałem. Zróżnicowana hipsometria grodziska sugeruje, że pierwotnie było ono dwuczłonowe. Od zachodu grodzisko otacza słabo zachowany rów /fosa? /.

W południowo-zachodniej części grodziska założono wykop o wymiarach 10 x 50 m.; przecinał on wał w kierunku E-W, zachodnim krańcem wychodził na przedpole wału, a wschodnim na majdan. Na całej powierzchni, pod warstwą darni, wystąpiła warstwa próchnicy, grubości do 0,30 m. Przed wałem odsłonięto bezpośrednio pod warstwą próchnicy fragment drogi o nawierzchni z granitowego tłucznia i z okrzeseł, szerokości do 2,50 m, biegnącej u podnóża wału. Droga użytkowana była w okresie nowożytnym. W fosie szerokości 3-4 m eksplorowano wierzchnią warstwę gliny przemieszanej z próchnicą. Po zewnętrznej stronie i na wierzchołku wału zalegała warstwa gliny z pojedynczymi kamieniami granitowymi, po wewnętrznej warstwa przepalanej gliny. Na wierzchołku